

Реєстраційне свідоцтво
Ю № 406 від 16.06.1999.

ВІРУЮ

№ 1 (156)

січень
2012

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

ВЕЛИКЕ ДИВО

Подія, яка вплинула на хід історії всього людства, яка стала точкою відліку нового літочислення і змінила життя мільйонів людей, включаючи нас із вами, сталася не в центрі Римської імперії, а на її задвірках — у маленькому містечку під назвою Віфлеєм. Христу не знайшлося місця в готелі. Він народився в хліву.

Спаситель прийшов у цей світ Немовлям, Якому потрібен був захист Йосипа і Марії, щоб врятувати Його від підступних задумів Ірода, хоча, фактично, саме це Немовля принесло світові спасіння.

Чи не дивно це? Чому Ісус не прийшов у всій Своїй величчі, а народився немичним Дитям? Так належало статися — Богові треба було народитися Людиною.

Велика дорога спасіння людства почалася в маленькій Юдеї, у невеличкому містечку Віфлеємі, у хліву. Народилося Дитятко...

Минув час, і Христос явився світові. Через 30 років Він проповідував натовпам, виганяв демонів, зцілював хворих, а потім помер і воскрес, щоб бути Спасителем всьому світові!

Дуже часто великі Божі діла починаються подібно до того, як почалася ця дивна Різдвяна історія! Мале пере-

дує більшому, непримітне — великому!

Кожен з нас свого часу був крихітною людиною в лоні матері — людиною, яку світські медики намагалися знеособити, називаючи ембрионом. Саме тому ніколи не варто нехтувати чимось малим.

Якщо у вас мало віри — не опускайте рук! Мало — не означає, що її немає. Ісус сказав: «...коли будете ви мати віру хоч як зерно гірчичне і горі оцій скажете: «Перейди звідси туди», то й перейде вона» (Мт. 17:20). А гірчичне зерно — найменше з насінин.

Не нехуйте малим початком. Не відмовляйтеся від малої відповідальності, навіть якщо у серці ви маєте велике поклонання. Ось Божий критерій входження

Шановні наші читачі, дорогі брати і сестри в Господі!

Сердечно вітаємо вас із Різдвом Христовим та Новим 2012 роком. Бажаємо міцної віри, безмежної любові й незгасної надії, радості в Дусі Святому, добра, сімейного затишку та всіляких гараздів.

Нехай Господь супроводжує вас Своїм миром і щедрим благословенням!

Нехай не тільки в цей різдвяний час —
Завжди і всюди звістка радісна лунає:
Христос Господь з небес заради нас
Зійшов, щоб відчинились двері раю.

В серцях смиренних дивне Немовля
Готове народитись на спасіння.
Нехай радіє й тішиться земля!
До всіх людей цю звістку донесімо!

**Христос народився!
Славимо Його!**

у поклонання: «Ти в малому був вірний, над великим поставлю тебе...» (Мт. 25:23). Єлисей, що звершив значно більше чудес, ніж його наставник Ілля, починав з того, що був звичайним слугою. Апостоли, перш ніж пішли по країнах звіщати Слово Боже, були звичайними учнями Христа, виконували всі Його доручення (розсаджували народ, купували їжу, збирали крихти...)

До речі, про крихти. Вони були важливі для Христа! Господь звертає увагу на деталі. Коли після чуда примноження хлібів народ наситився, то Ісус звернув увагу на залишки. Навіщо? Це ж така дрібниця! Але їх набралось 12 кошиків!

Часто ми нехтуємо маленькими дивами, які Бог чинить у нашому житті, забуваємо про Його потіху, про моменти, коли Він оберегає нас. Але якщо все це зібрати разом, то навіть сумне серце, яке втратило віру, підбадьориться і зміцниться в надії.

Ісус звернув увагу на бідну вдову, яка поклати всього дві лепти. Це була дешиця в грошовому еквіваленті. Але для цієї бідної жінки то був весь її денний прожиток.

І Ісус сказав: «Ця вбога вдовиця поклати найбільше за всіх, хто клав у скарбницю» (Мр. 12:43). А значить, навіть наше найменше може бути великим даром для Бога.

До речі, і гріх підкрадається в життя людей таким самим шляхом: спочатку ніхто не бажає впасти на дно. Алкоголізм починається з чарки, наркоманія — з пробоного пакетика, а розпуста — із хтивих думок. Маленька образа може породити жорстоке серце, а неправдива думка призвести до ересі.

Ніколи не нехуйте малим! Краще читати Біблію зовсім потроху, але щодня, аніж мріяти про велике і нічого не робити. Маленька щоденна молитва корисніша за нічне чування в храмі раз на рік при цілковитій відсутності молитовного життя в інший час.

Нехай щедрість, доброта, милосердя, терпіння, святість, порядність і вірність проявляються в малих, непомітних речах, але постійно.

Нехай у ці Різдвяні свята Господь буде як ніколи близьким до вас!

● ДО 450-РІЧЧЯ ПЕРЕСОПНИЦЬКОГО ЄВАНГЕЛІЯ

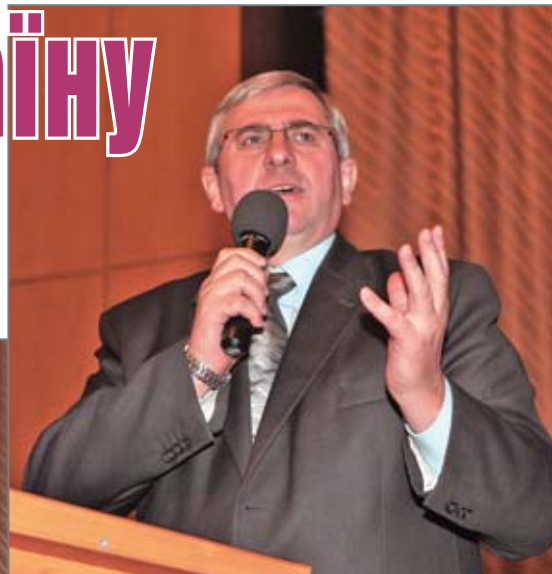
Ідея, здатна об'єднати Україну

18 грудня року в Івано-Франківську відбулася цікава подія — служители та вчителі Церкви ХВЄ України взяли участь у круглому столі з нагоди національного святкування 450-річчя Пересопницького Євангелія.

Розпочав захід Олег Карпюк, директор Івано-Франківської християнської місії милосердя «Добрий самарянин», з ініціативи якої, власне, і проходив круглий стіл. Після молитви, яку звершив старший пресвітер Івано-Франківського обласного

об'єднання церков ХВЄ єпископ Юрій Веремій, запрошені на дійство учасники виступали з короткими доповідями.

Розкриваючи історичний аспект Пересопницького Євангелія, кандидат історичних наук Михайло Мокієнко нагадав, що

фундатором рукопису була волинська княгиня Анастасія Заславська. Над перекладом Євангелія працювали Михайло Василієвич із Сянока (Лемківщина) та архімандрит Пересопницького монастиря Григорій. Робота над цим унікальним рукописом, вага якого — 9 кг 300 г, велася упродовж п'яти років і була завершена 29 серпня 1561 року.

Промовець зазначив також, що, подібно до того, як діяльність німецького реформатора Мартіна Лютера, який у XVI столітті переклав Біблію на німецьку мову, стала інтегратором німецької мови і нації, Пересопницьке Євангеліє, а не Котляревський, як дехто досі вважає, започаткувало літературну українську мову.

(Закінчення на 4-й стор.).

Слова мудрості: «Поки Христос не народиться у вашому серці, немає смислу святкувати його Різдво».

СМИСЛ ЖИТТЯ

У дні моєї юності в Петербурзі стався трагічний випадок. Студент технологічного інституту Н. святкував закінчення вищої школи. Яка це радість! Скільки наполегливої праці, безсонних ночей, хвилювання на екзаменах, скільки зусиль і недоїдань вартувало це торжество! Нарешті досягнута мрія довгих років – він інженер з блискучою перспективою корисної та цікавої праці.

Студент попросив господиню квартири зварити чаю і купити солодощів. Коли через деякий час вона повернулася – о жах! – юнак лежав на підлозі мертвий з простріленою шкелем. Пізніше з'ясувалося, що він загинув від усвідомлення безцільності буття. Протягом багатьох років він мав мету – отримати диплом інженера. І ось мети досягнуто, а що ж далі? У нього була тільки тимчасова мета, але не було вічного смислу.

Удні світової кризи і переоцінки всіх цінностей, які ми переживаємо нині, з небувалою гостротою постає це болюче запитання: чи є в житті окремої людини, народу і всього людства смисл? І якщо є, то в чому він полягає?

Чи не мають слушність песимісти, які похмуро дивляться на життя і не бачать в ньому нічого світлого? І справді, у житті панують страждання, зло, неправда; хвороби, гріх і смерть. Недаремно єгиптяни ставили на своїх торжествах мумію як грізне нагадування про смерть: memento mori.

Ми народжуємося, щоб померти. Невже смерть – це і є мета життя? І всі наші прагнення, пориви, праця й жертви закінчуються кладовищем? Якщо це так, то воістину можна прийти лише до безвихідного відчаю. І тоді зрозуміло стає вся «світова скорбота» починаючи від Соломона («все марнота і ловлення вітру») і закінчуючи песимістами нашої епохи.

Та, можливо, існує інший світ, в якому на ділі збувається наша мрія про чудову дійсність? Царства світла прагне душа. І якщо прагне, то не надарма. Воно існує.

Істинна ціль

Який смисл міг би задовольнити всіх нас? Всіх, з урахуванням відмінності рис, національностей, партій та релігій? Щоб нам, за словами французького письменника Віктора Гюго, «не прийняти за зорі сліди гусячих лапок на мокрому піску»? По-грецьки «людина» – «антропос» – «істота, яка зводить погляд вгору». Саме туди, до надзорних висот, і ваблять нас крилаті мрії юності.

У важке становище потрапив одного разу великий італійський скульптор Мікеланджело, якому правитель Педро Медичі доручив в день свого народження зробити його статую... зі слігу. Її зробили, але в перший же теплий день статуя розтанула під гарячими променями сонця. Труд генія зник безслідно. Як шкода! А як же чинимо ми, коли живемо для цього швидкоплинного світу: з дня на день, з року в рік ми ліпимо статуї зі слігу, намарно трудимось, «трудимось для вогню».

У Палестині я відвідав комуну, члени якої сповідують матеріалістичні світогляд, заперечуючи Бога і безсмертя. Я запитав у них: «Яка мета вашої роботи, якщо немає безсмертя? Це ж означає, що ви працюєте для кладовища». – «О ні, ми трудимось для майбутнього покоління», – відповів мій співрозмовник. «Але ж і майбутнє покоління помре. І знову виходить, що ви працюєте для кладовища. Саме воно і є кінцем всіх ваших трудів, жертв і страждань». Тож чи варто жити заради такої кладовищної програми? Невже нам тішитися лиш тим, що, як казав Достоєвський, ми послужимо «гноєм для гармонії майбутніх поколінь»?

Як відомо, Будда не приймав у свою громаду монахів цілий ряд людей: калік, п'яниць, вбивць, оскільки він, через свою людську обмеженість, не міг і навіть не надіявся їх виправити. Але ми шукаємо смислу, з яким немає на землі знедолених, відкинутих, зайвих. І не дивно, що дуже швидко ми розчаруємося в різних відповідях на питання про смисл життя, які пропонують різні філософські течії.

Гедоністи (від гр. «гедоне» – «задово-

лення») кажуть, що смисл життя полягає в насолоді. «Будемо їсти і пити, бо завтра помremo!». Але де докази того, що ми помremo і не будемо жити після смерті? Наші думки, розум, совість, внутрішнє відчуття (інтуїція) підтверджують одкровення Біблії про безсмертя та вічність. Біблія говорить: пам'ятай, що ти помреш (memento mori). Вона ж попереджає: пам'ятай, що ти будеш жити (memento vivere), існувати після смерті. І чи не викликають всі насолоди і задоволення цього світу пересичення, нудьгу, втрату самого бажання жити?

Прихильники евідемонізму кажуть нам, що смислом життя є благо (від грецького «евдемонія» – щастя, благустрій). Та в чому ж воно? Де таке благо, яке задовольнило б усі вимоги людини?

Проповідники утилітаризму бачать смисл життя в досягненні користі (від латинського слова «утілу» – «корисний»). Але в чому ж користь – абсолютна, вічна, всім доступна?

Послідовники матеріалізму, які визнають тільки видиму матерію, котру можна сприйняти на дотик, і заперечують природу духа і вічність, приводять до безвиході, до глухого кута відчаю і безцільності.

Чотири групи людей

Кожна людина так чи інакше визначає своє ставлення до питання про смисл життя. Одні, стомившись від безплідних пошуків і втративши бажання наполегливо шукати, опускають руки. Вони намагаються не думати про це «прокляте запитання», їхнє єдине бажання – залишити надокучливу думку і забути. Вони, за висловом французького поета-лірика Бодлера, «впиваються». Впиваються алкоголем, задурачують себе нікотинном, опіумом, морфієм, які допомагають їм хоча б на мить втекти від буденного, сірого і неприємного життя.

Люди втікають у світ мрій, шукають забуття в мистецтві, театрі, кіно, а часто навіть в релігійному екстазі. Чи не звідси схильність до нездорових містичних прагнень та уподобань? Вони зачитуються книгами, занурюються в якусь справу, не даючи собі перепочинку, щоб знову не постало в їхній свідомості тривожне запитання: чому? Для чого? Ці люди бояться не восьми годин щоденної праці, а решти 16 годин відпочинку, коли залишаться наодинці з собою.

Люди другої категорії намагаються перебудувати світ зовнішніми способами – шляхом мирних реформ чи насильницьких заходів, шляхом еволюції та революції. Вони не бачать смислу в такому житті, яке воно є, і намагаються нав'язати йому свій надуманий і часто зарозумілий смисл. Але нічого не змінюється.

До третьої групи належать люди, які, розчарувавшись в істинних пошуках смислу буття, йдуть з життя. Йдуть зовні, намагаючись перервати нитку життя. Йдуть внутрішньо, замикаючись в собі, як у футлярі. Втративши волю до життя, вони хворіють на душевну хворобу, що зветься абулія (втрата здатності бажати).

Але є й четверта група людей – ті, які знайшли життя, повне смислу. Вони почали з того, що перестали шукати його в собі, у темному, безглуздому житті щоденного досвіду, тому що це все одно, що шукати вогню в глибокій льоду чи світла в темному підвалі.

Німецький поет Гете художньо зображує кризу духа в житті вченого доктора Фауста в однойменній драматичній поемі. У пошуках істинного життя і сили для цього життя Фауст випробував все доступне для людини, але не знайшов розгадки таємниці буття. У відчай він вирішує накласти на себе руки. Ось він підносить до уст чашу з отрутою. Але раптом до його слуху долинали світ ангелів: «Христос воскрес! Мир вам, прощені люди, з небес!». Як зачарований, він слухає цю неземну вістку про торжество життя. Віра і бадьорість вливаються в його серце.

Так геніальний письменник відповідає на запити людського духа, який потрапив

у пастку відчаю. Характерно, що Фауст на шляху своїх роздумів і духовних пошуків зупиняється саме на великому відкритті про смисл – на пролозі Євангелія від Івана.

Об'явлення про Логос

Геніальний російський мислитель Володимир Соловйов у своїй статті «Смисл життя» схиляється перед відкриттям про сенс буття. «На початку було Слово». В оригінальному тексті Євангелія від Івана «Слово» відповідає грецькому «Логос», що означає «Смисл».

Отже, Смисл є. Він був вже на початку, коли Бог творив небо і землю. Він охоплює собою все і все пояснює. Бо «Світлом правдивим був Той, Хто просвічує кожну людину, що приходить на світ». Це світло близьке кожній свідомості та совісті кожної людини. У кожній людині, як в радіоапараті, є світлоприймач (детектор), який відгукується, реагує на поклик Євангелія, – аби тільки він був налаштований на потрібну хвилю. У кожній людині є іскра Бога, іноді у прихованому стані. Це прагнення любові, чистоти, прагнення Бога. Ось чому на поклик Христа відповідає і дикун Африки, і культурний житель Європи. Саме тому в пророка Огія Він зветься «Каштовністю всіх народів».

По-друге, цей Смисл в Його досконалому стані прийшов на землю в образі Ісуса. «Слово сталося тілом і перебувало між нами, повне благодаті та правди, і ми бачили славу Його, славу як Однородженого від Отця».

Христос – втілений смисл. Він досконалий Бог і досконала Людина. Він – Боголюдина. Саме Його й називає Логосом Іван. Ніхто й ніколи не знайшов у Ньому жодного гріха чи недоліку, хоча тисячі суддів з усією суворістю і ретельністю шукали їх. Людський погляд і совість не знайшли жодної помилки в Його вченні любові та правди. В усі часи бути схожим на Христа було вищим прагненням людей, які шукають правди. І ті, хто наближався до цього ідеалу, мали невимовний вплив на оточуючих. Таким був у наші дні апостол Індій Саду Сундар Сінг. Після його лекції в Цюриху один із слухачів, комуніст, сказав: «Якби всі християни були такими, як Сундар Сінг, комуністичний переворот не був би потрібний».

По-третє, цей Смисл переміг владу темряви, гріха, смерті. Надаремно шукати в Євангелії похоронні промови, сказані Христом. Зустрічаючи похорон, Він не біг від нього, як Будда, але зупиняв його, воскрешаючи з мертвих. Христос помер на хресті, щоб подолати джерело зла і першопричину смерті – гріх, який відділяє людину від джерела життя. Він воістину воскрес тілесно і цим показав, що істинний Смисл вічний. «Світло у темряві світить, і темрява не обгорнула його».

У Петербурзі перед революцією, архимандрит Михайло, звертаючись до матеріалістів та атеїстів у своїй публічній лекції, сказав: «Ви переможете, але після всіх переможців переможе Христос».

По-четверте, цей Смисл доступний всім і реальний для всіх, хто тільки приймає Його. «А всім, що Його прийняли, їм владу дано дітьми Божими стати».

Так було, коли Він жив на землі: грішники, митники, блудниці і розбійники знайшли через віру в Нього оновлене життя. І так триває аж донині. Він був і залишається Єдиним, Хто міг з правом сказати про Себе: «Я дорога, і правда, і життя; ніхто не приходить до Отця, як тільки через Мене». Саме цей Смисл задовольняє всі людські вимоги.

Що це означає?

Залишаючи Бога, людина втрачає смисл, втрачає розум. Безбожність – це безумство, хвороба духа. Бути поза Богом – це бути поза смислом. Тому й написано: «Сказав нерозумний у серці своєму: «Немає Бога!».

Бог – найвищий, абсолютний смисл життя. Бог, а не релігія, бо релігія – це лише ставлення до Бога, і тому її цінність умовна, відносна.

Ми покликані йти в цьому світі проти зла, яке панує у ньому, сповідуючи не сентиментальний, мрійливий оптимізм, але оптимізм реальний, життєвий, який тверезо дивиться в очі суворій дійсності.

Істинний оптимізм жив у душах пророків, які очима віри бачили майбутню перемогу правди. Цим пророчим оптимізмом пояснюється той факт, що Христос, йдучи після Таємної вечері в Гетсиманію, на сором зради і жахи хресних мук, співав разом з учнями пісні хвали. «І відспівавши, пішли на гору Оливну».

Цей пророчий оптимізм вклав в уста пророка Авакума пісню хвали: «Коли б фігове дерево не зацвіло, і не було б урожаю в виноградниках, обманило зайняття оливкою, а поле їжі не вродило б, позначала отара з кошари і не стало б в оборах худоби, то я Господом тішитись буду й тоді, радітиму Богом спасіння свого!». Ця радісна віра підбадьорила Йова в дні великої скорботи і допомогла йому не зневажати Бога за незаслужені страждання, а вигукнути: «Господь дав, Господь взяв. Хай буде Ім'я Господнє благословенне!».

Ця пророка віра діє і в наші дні. В Америці жила Гелена Келлер – глуха, сліпа і німа від народження. Чудом наполегливої любові та мудрості своєї вчительки міс Соліван вона з допомогою дотику навчилася говорити, читати, писати, вивчила науки і, врешті-решт, почала читати лекції в університеті. Тема однієї з її лекцій – «Про оптимізм». Який це пекучий докір всім, хто, маючи слух, зір і дар мови, все ж засмучується, жаліється, нарікає на життя!

Великий апостол Євангелія Павло писав з тяжкого тюремного ув'язнення християнам з міста Филипи в Македонії: «Радійте завжди у Господі; і ще говорю: радійте!». А свій багаторождальний шлях він визначає словами: «Нас засмучують, але ми завжди радіємо». А це були не миттєві печалі, а жорстокі зневаги, бичування, побиття камінням до напівсмерті, поневіряння та суворі римська тюрма...

Радість в Господі, радість звеличена, натхненна була основним переживанням тих, які жили на землі як громадяни Неба, як піддані Царства Божого.

Як знайти смисл життя?

На шляху до вирішення цього питання людям загрожують дві помилки. Перша – помилка розуму (теоретична). Вона полягає в неправильному висновку. Зневірившись у собі, у своїх шуканнях, не знайшовши смислу у житті, я роблю висновок, що його немає взагалі. Таке узагальнення особистого негативного досвіду – груба логічна помилка. Не знайшовши в собі, шукай поза собою.

Друга помилка – практична. Прийшовши до безутішного висновку, людина вирішує накласти на себе руки. Але нічим не можна вбити себе, свою душу, своє «я». Можна лише розбити свій череп, свою фізичну оболонку. Якщо я стріляю у своє тіло, то помирає тіло, моє ж «я», виконавець страсти, кат – залишається живим. А я саме його хотів знищити!

Одного разу до мене підійшов студент. Обличчя сумне. «Я вирішив накласти на себе руки», – заявив він. «Це непогано, – відповів я. – Але питання в тому, як ви це зробите? Жодне фізичне насильство не допоможе вбити власний дух».

Єдиний шлях – це розпрощатися зі своїм маленьким «я» так, як вчив Христос. Залишити безцільне життя, до якого це «я» призводить, витіснити своє, темне, гріховне «я» світлим і чистим «Я» Христовим... Христос Сам говорить про це: «Хто хоче бути учнем Моїм, зречись самого себе, візьми хрест свій і йди за Мною»; «Хто душу свою зберігає, той погубить її, хто ж за Мене погубить душу свою, той знайде її».

Наше завдання не в тому, щоб осмислювати безглузде життя, а в тому, щоб покинути це життя заради життя істинного.

У Парижі багатий молодик, пересичений життям, вирішив накласти на

себе руки. Увечері, коли почало смеркати, він вирушив до набережної Сени з наміром кинутися у воду. Ось він знімає з себе піджак. Випадково його рука натикається на гаманець, повний грошей. У нього промайнула думка: треба віддати ці гроші якомусь бідняку. Він йде заходить в якийсь двір, опускається в підвал, відчиняє двері. Перед його очима постає картина жакливого бідності. Діти бліді, худенькі, вовтузяться на підлозі в лахмітті. Хвора мати з виснаженим обличчям лежить на ліжку. Він дає їй всі свої гроші. Наче промінь життєдайного світла вривається в темний підвал. Неземна радість засяяла в очах матері, задзвеніла радісним сміхом дітей. Буде хліб, будуть дрова!

Ця радість перейшла і в серце юнака. Він уперше збагнув таємницю неземного блаженства: щастя в тому, щоб інших робити щасливими! І він не пішов до річки топити ні в чому не винне тіло, але вирішив розпрощатися з собою, зі своїм егоїстичним «я», втопити його в морі страждання людського, щоб жити не для себе, а для інших, принижених і зневажених.

Великим прикладом того, як людина помирає для себе і починає жити для Христа, є апостол Павло. «Я розп'ятий з Христом. І живу вже не я, а Христос проживає в мені». Він став знаряддям Христа. І тепер не Павло, а Христос через Павла почав діяти Своїм життєдайним світлом і всемогутньою силою, підкоряючи істинні народи язичницького греко-римського світу через вірного свідка Євангелія.

Євангеліє світла

І хоча не кожен покликаний присвятити себе проповіді Євангелія, але всі ми, ким би ми не були, покликані бути свідками Христа, носіями Царства поета.

У драмі бельгійського поета Метерлінка «Синя птаха» діти в пошуках щастя знаходять царство світла, де в лазурному повітрі літають сині птахи. Вони намагаються взяти їх у своє буденне життя, але поза своєю природною, рідною атмосферою птахи помирають.

Марно пришивати латки з нової тканини до старого одягу. Треба одягнутися в нову людину, зодягнутися у Христа. «Треба нам народитися згори», – вчив Христос. У цьому сутність навернення.

Уже не віра, а знання, яке будується на особистому досвіді, на особистій зустрічі з Христом, дозволяє нам сказати разом з апостолом Петром: «Господи! До кого нам іти? Ти маєш слова життя вічного. Ми ж увірували та пізнали, що Ти – Христос, Син Бога Живого!».

Пітьма згущується. Насувається морок історії. Наближається час, коли затьмариться сонце, не тільки видиме, але й духовне – погасне світло в серцях людей, збідніють віра і любов. Це криза духа, яка веде за собою кризу зовнішню, суспільну та економічну. Наближається час, про який сказано: «І будуть тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль, коли люди будуть мертвіти від страху й чекання того, що йде на увесь світ» (Лк. 21:25-26). У ці дні духовної розрухи і хаосу, видимого торжества безглуздя і влади темряви прислухаймося до тихого голосу Христа: «Я Світло для світу. Хто йде вслід за Мною, не буде ходити у темряві той, але матиме світло життя».

В Англії помер відомий громадський діяч. Все життя він був атеїстом. Але на ложі смерті вістка про Бога та вічність торкнулася і його. Він прийняв Христа і Його спасаючу благодать. Однак в останню мить, оглядаючись на прожите життя, він з сумом сказав: «Моя душа спасена, але моє життя втрачене». Яке гірке визнання в цих останніх словах помираючого! Який переконливий заклик до всіх нас – найкращу пору свого життя, свою весну, свою юність присвятити втіленню смислу, добра, краси в умовах, які оточують нас, з ранніх років бути глиною в руках Божественного Скульптора...

Євангеліє не старіє і не помирає – навпаки, світ і людина старіють і духовно помирають без його життєдайного світла. Воно кличе усіх, хто затримався в дорозі, поспішити, поки день не схилився до вечора, і прийняти Світло сьогодні, тепер...

Володимир МАРЦИНКОВСЬКИЙ

Десять причин вірити в Христа

Христос — Той, Кого знаєш і Кому довіряєш

Христос — це більше, ніж система, традиція чи релігія. Він Особистість. Він Той, Хто знає наші потреби, відчуває наш біль і співчуває нашим слабкостям. В обмін на наше довіря Він пропонує простити нам гріхи, заступатися за нас і привести до Отця. Він страждав за нас, помер і воскрес з мертвих, щоб показати, що Він — Той, Ким називав Себе. Перемігши смерть, Він показав, що може спасти нас від гріхів, жити в нас і привести нас на небеса. Він пропонує Себе як дар кожному, хто увірує в Нього (Ів. 20:24-31).

Він єдиний здатний змінити серце людини

Ісус уподібнював релігійних фарисеїв до мийників посуду, котрі чистять кухлі ззовні, при цьому залишаючи їх брудними зсередини. Він говорив: «Тепер ви, фарисеї, он чистите зовнішність кухля та миски, а ваше нутро повне здирства та кривди! Нерозумні, — чи ж Той, Хто створив оте зовнішнє, не створив Він і внутрішнє?» (Лк. 11:39-40). Ісус знав, що людина може змінитися ззовні, не змінюючись всередині (Мт. 23:1-3). Він знав, що релігійні вірування і церемонії не можуть змінити серце. Христос сказав одному із найрелігійніших людей того часу, що людина, не народившись згори, від Духа, не може побачити Царства Божого (Ів. 3:3). Але з того часу і до цих пір більшість релігійних людей у світі забувають, що релігія здатна змінити лише зовнішню, тоді як змінити серце може тільки Христос.

Для Нього важлива суть, а не деталі

Саме до тих релігійних людей, котрі приділяють надмірну увагу дрібницям, звертався Христос, кажучи: «Горе вам, фарисеям, — бо ви десятину даєте з м'яти та рути й усякого зілля, але обминаєте суд та Божу любов; це треба робити, і того не лишати!» (Лк. 11:42). Ісус бачив схильність людей сліпо дотримуватись ними ж встановлених правил, приділяючи головну увагу «морально бездоганній» поведінці замість того, щоб усвідомити, чому ми прагнемо бути праведними. Фарисеї, хизуючись знаннями, які приводили їх до чітких логічних висновків, забули, що Богові байдуже, як багато ми знаємо, поки Він не побачить, як ми любимо.

Саме це мав на увазі апостол Павло, коли писав: «Коли я говорю мовами людськими й ангольськими, та любови не маю, — то став я, як мідь та дзвінка або бубон гудячий!.. І коли я роздам усі маєтки свої, і коли я відам своє тіло на спалення, та любови не маю, — то пожитку не матиму жодного!» (1 Кор. 13:1,3).

Він закликав шукати похвали від Бога, а не від людей

Христос залишив найсильніші слова докору тим релігійним людям, котрі використовували своє духовне становище для привернення громадської уваги і визнання. Саме їм Він сказав: «Горе вам, фарисеям, що любите перші лавки в синагогах та привіти на ринках!» (Лк.

11:43). У бесіді з учнями Він сказав про фарисеїв: «Усі ж учинки свої вони роблять, щоб їх бачили люди...» (Мт. 23:5). Ісус чітко показав, що релігія рахується з думкою людей і шукає їх уваги більше, ніж похвали від Бога.

Релігія без віри перетворює на лицемірів

Христос сказав: «Горе вам, — бо ви як гроби непомітні, — люди ходять по них і не знають того» (Лк. 11:44). Як просто справити гарне враження, пристойно одягаючись, відвідуючи богослужіння і поводячись на людях, як і годиться порядним, богобійним християнам! Але Ісус завжди пам'ятав про те, що ми часто забуваємо: під пристойним одягом може криватися лихе серце.

Релігія без віри ускладнює і без того тяжке життя

Оскільки релігія не може змінити серце, вона намагається керувати людьми за допомогою правил і постанов, котрих, однак, не дотримуються навіть ті релігійні лідери, які запровадили і витлумачили їх. Саме цей моральний тягар обтяжував Христа, коли Він говорив: «Горе й вам, законникам, бо ви на людей тягари накладаєте, які важко носити, а самі й одним пальцем своїм не доторкуєтесь тягарів!» (Лк. 11:46). Релігія дає взірць правильних взаємостосунків і поведінки, але вона не здатна реально підтримати тих, хто усвідомив, що не в змозі жити відповідно з цими стандартами.

Релігія без віри спонукує до самообману

Хтось жартома сказав: «Я люблю людство, от тільки людей не перенешу». Фарисеї користувалися цією ж ідеєю, але це не виглядало смішно. Як сказав Ісус про фарисеїв, вони звеличували себе, шануючи пророків і зводячи їм пам'ятники. Іронія в тому, що коли вони зустрічали справжнього пророка, то прагнули погубити його. Дослідник Біблії Барклі говорить: «Єдині пророки, котрим вони захоплювалися, — це мертві пророки. Коли ж вони зустрічали живого пророка, то намагалися вбити його. Вони вшановували мертвих пророків пам'ятниками і гробницями, а живих зневажали переслідуваннями і смертю». На це і вказував Ісус в Лк. 11:47-51 і в паралельному тексті Мт. 23:29-32. Фарисеї обманювалися! Вони не вважали себе винними в убивстві пророків. Релігійні люди навіть не підозрюють, що своїми ділами насправді відкидають Бога.

Релігія без віри приховує ключ розуміння

Найревнішим виконавцям Писання того часу Христос сказав: «Горе вам, законникам, бо взяли ви ключа розуміння: самі не ввійшли, і тим, хто хотів увійти, боронили!» (Лк. 11:52). Законовчителі відібрали в інших «ключ розуміння», відволікаючи їх від Слова Божого і від «правильного відношення серця» непотрібними додатками у вигляді конфесійно правильних традицій і постанов. Замість того, щоб спрямовувати людей до Бога, ревнителі Закону переключують увагу на себе і створені ними ж закони.

Релігійні люди вважають, що догми і обряди релігії здатні звершити те, що може зробити тільки Христос.

Релігія без віри відводить своїх послідовників від істини

В Євангелії від Матвія записані наступні слова Ісуса Христа: «Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що обходите море та землю, щоб придбати нововірця одного; а коли те стається, то робите його сином геєнни, вдвоє гіршим від вас!» (Мт. 23:15). Навернені в релігію піддаються вдвоє більшій небезпеці. З подвоєною енергією вони стають на нову життєву дорогу і з ревністю сліпо захищають своїх сліпих вчителів. Вони потрапляють в залежність від людей, котрі виміняли життя, прощення і спілкування з безмежно люблячим Спасителем на безособову систему правил і обрядів.

Релігія важлива тільки тоді, коли вона на своєму місці (Як. 1:26-27), коли вона спрямовує нас до Христа, Котрий помер за наші гріхи і Котрий нині хоче жити в тих, хто довіриться Йому (Гал. 2:20; Тит. 3:5).

Ісус справді Той, Ким називав Себе. Але Він гарантує допомогу Бога-Отця тим, чий запитання викликані не марною цікавістю, а щирим бажанням пізнати Бога. Він сказав: «Коли хоче хто волю чинити Його, той довідається про науку, чи від Бога вона, чи від Себе Самого кажу Я» (Ів. 7:17).

Цим Ісус нагадує, що ми не завжди сприймаємо і оцінюємо події правильно, об'єктивно, часто переломлюючи їх через себе. Ось що говорить Біблія дітям Божим: «Бо спасенні ви благодаттю через віру, а це не від вас, то — дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився» (Еф. 2:8-9). Спасіння, яке пропонує Христос, — це не нагорода за релігійні старання, а дар кожному, хто довіриться Йому.

Як бути щасливим?

Як бути щасливим? Багато хто скаже, що знає, як. Є багато версій. Простих і складних. Містичних і матеріалістичних. Посеред цих спроб і здогадок ковтком свіжої води для нас стає Святе Письмо — звернення до нас Того, Хто точно знає, що нам потрібно.

вається з цим деревом? Воно родить свій плід своєчасно, і листя не в'яне його. Це своєчасний успіх у всіх ділах людини.

Дерево не просто приносить плід. Нього приємно подивитися. У нього соковите зелене листя. Сонце не висушує його — поруч потік води. Щаслива людина — це не просто завжди успішна людина, це людина, яка радіє життю. Як потік води забезпечує листя вологою, так Закон Господній забезпечує всім необхідним для радості.

«... І все, що він чинить, — щаститься йому!». Як досягти успіху в житті? Роздумуй про Закон Господній. Це та вода, яка дає життя; та пожива, яка зробить життя плідним.

«... Не так ті безбожні, — вони як полова, що вітер її розвіває». Полова — неживі відходи. Отже, безбожний — це мертва людина, не здатна встояти перед вітром.

А що таке вітер? Писання часто використовує метафору: суд Божий гряде, як вітер, що змітає полово безбожних. «Галасують племена, як гуркіт міцної води, та Він їм погрозить, і кожен далеко втече, і буде гнаний, немов та полова на горах за вітром, і мов перед вихором перекотиполе...» (Іс. 17:13); «Боже мій, — бодай стали вони, немов порох у вихрі, як солома на вітрі!» (Пс. 83:14).

«Ось тому-то не встоять безбожні на суді, ані грішники у зборі праведних...» Виявляється, Бог провів межу між праведними і безбожними людьми. Ця межа — це Його пізнання. Виявляється, всемогутній і всезнаючий Бог вибрав «не знати» (тобто не мати нічого спільного з ними) грішників. Вони мертві для Нього. Бог відкидає їх.

Це розділення — останнє, воно ніколи не зміниться і воно визначає, хто буде вічно щасливим, а хто — відкинутим, осудженим і нещасливим навіки. Так завершується псалом, котрий відкриває нам дорогу до щастя.

Якщо гріх — твій стиль життя, ти не будеш щасливим.

«... Не сидити на сидінні злоріків». Сидіти з кимось — буденне і звичне заняття. Твоє оточення впливає на тебе. Розпусники розбещують. Якщо ти сидиш з ними, ти розбещуєшся. Це не принесє щастя, як би невинно все не починалося. І якщо ти почуваєшся своїм серед пихатих лихословів, то, швидше за все, ти — один з них.

А що ж пропонує Бог?

«Та в Законі Господнім його насолода». Насолода — це прагнення, вибір, бажання. Вона в Законі Господнім. Радість гарантована людині, яка вивчає досконалий Закон досконалого Бога.

«... Про Закон Його вдень та вночі він роздумує!». Роздумувати — це не просто читати. У Біблії ніде не написано, що її треба просто читати. В неї треба вникати; її треба аналізувати; над написаним треба роздумувати.

Бог хоче донести до нас, як нам бути щасливими, Він використовує близькі, зрозумілі нам образи. Спробуймо це уявити: «І він буде, як дерево, над водним потоком посаджене, що родить свій плід своєчасно і що листя не в'яне його, — і все, що він чинить, — щаститься йому!».

Щаслива людина буде, як дерево, над водним потоком посаджене... І що відбу-

Чи ви — християнин?

У тлумачному словнику читаємо: «Християнин — це особа, що вірить в Ісуса Христа або в релігію, засновану на вченні Ісуса». Це добрий початок для розуміння того, хто такий християнин, однак він, як і багато інших світських визначень, не передає правдивого біблійного значення цього слова.

Слово «християнин» в Новому Заповіті вжито тричі (Дії 11:26; 26:28; 1 Петр. 4:16). Уперше послідовники Ісуса Христа були названі християнами в Антіохії (Дії 11:26), тому що своєю поведінкою, діями і словами вони нагадували про Ісуса Христа. Спочатку це слово використовували язичники Антіохії як насмішкувате прізвисько. Воно буквально означало «належний до групи Христа» або «прихильники і послідовники Христа», що досить близько до визначення тлумачного словника.

На жаль, з часом слово «християнин» значною мірою втратило своє важливе і глибоке значення і почало вживатися щодо просто релігійних чи високоморальних людей, а не щодо справжніх, відроджених послідовників Христа.

Багато людей, які не визнають вчення Ісуса Христа, вважають себе християнами тільки тому, що відвідують церкву або живуть у «християнській» країні. Однак через відвідування церкви, допомогу нужденним чи моральний спосіб життя ми ще не стаємо христия-

нами. Один проповідник сказав: «Відвідування церкви не робить нас християнами, так само, як відвідування гаража не робить нас автомашинами». Отже, членство в церкві, регулярне відвідування служб, пожертвування і благодійність не можуть зробити нас християнами.

Біблія вчить, що ми не можемо отримати Божу благодать за допомогою добрих діл. «Він нас спас не з діл праведності, що ми їх учинили були, а з Своєї милости через купіль відродження й оновлення Духом Святим» (Тит. 3:5). Тому християнин — це той, хто був «відроджений» Богом (Ів. 3:3, 7; 1 Петр. 1:23) і увірував в Ісуса Христа. «Бо спасенні ви благодаттю через віру, а це не від вас, то — дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився» (Еф. 2:8). Істинні християни — це люди, котрі покаляся у своїх гріхах і повірили в єдиного Господа і Спасителя Ісуса Христа. Їх віра — це не сповідування релігії чи морального кодексу, не дотримання списку дозволених і заборонених вчинків.

Справжнім християнином є людина, котра вірить в Ісуса Христа і в той факт, що Він помер на хресті за її гріхи, а на третій день воскрес, щоб здобути допомогу над смертю і дарувати вічне життя всім, хто повірив в Нього. «А всім, що Його прийняли, їм владу дано дітьми Божими стати» (Ів. 1:12). Справжній християнин — це дитина Божа, член Божої сім'ї, котрий має нове життя в Христі. А ознаками істинного християнства слугують любов до ближніх і послух Божому Слову (1 Ів. 2:4, 10).

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

Кандидат історичних наук, доктор служіння, докторант Євангельського теологічного факультету університету м. Лувена, Бельгія, Роман Соловій доповідав на тему «Традиції та чистота Божого Слова». Показавши різницю між людськими традиціями та Божим Законом, доповідач пояснив, що будь-які традиції, на відміну від Божого Закону, — зовнішні і відносні. І закликав всіх, хто вважає себе християнином, відмовитися від традицій, які не відповідають Біблії.

Віктор Вознюк — завідувач відділу освіти Церкви ХВС України, магістр релігієзнавства, аспірант кафедри психології Національного університету «Острозька академія» висловив хвилювання щодо проблеми XXI століття — відсутності живого спілкування між людьми, яке замінили мобільний зв'язок, телебачення та Інтернет. Навіщо результати деяких досліджень, Віктор Володимирович повідомив, що залежність від Інтернету психологи прирівнюють до алкогольної та наркотичної залежності. І припустив, що причина цього — оманлива альтернатива для людини реалізуватися у віртуальному світі.

Більше того, існує небезпека духовного та душевного отруєння неправдивою

Ідея, здатна об'єднати Україну

● ДО 450-РІЧЧЯ ПЕРЕСОПНИЦЬКОГО ЄВАНГЕЛІЯ

інформацією, тому промовець закликав присутніх якомога більше часу проводити за читанням Євангелія. Адже саме воно — єдина панацея від усіх лих сьогодення.

Доктор служіння та вчитель Біблії Анатолій Кліновський розпочав свою доповідь з життєвої історії про те, як у 90-х роках він придбав іномарку і, вирішивши зекономити на оливі, заправив автівку продуктом вітчизняного виробника. Експеримент закінчився плачевно.

Цим простим прикладом Анатолій Іванович дав зрозуміти, що люди ніколи не зможуть перехитрити свого Творця, намагаючись перекручувати Інструкцію життя людини — Євангеліє або вигадувати якісь свої правила чи приписи.

Говорячи про стосунки між Церквою та владою, заступник старшого єпископа Церкви ХВС України єпископ Микола Синюк закликав притримуватися біблійного принципу щодо ставлення до влади, наголосивши на тому, що Церква ХВС України відкрита до діалогу з суспільством та владою.

У другій частині дійства присутні переглянули відеосюжет, який спеціально підготувала знімальна група християнської телепрограми «Вірую». Кореспонденти пропонували перехожим задати священнослужителю запитання, яке найбільше їх цікавить або хвилює.

Доповідачі дали відповіді на запитання, досі для багатьох затуманені заворою чутком. Наприклад, чому євангельські християни не хрестяться, не поклоняються іконам, не моляться до святих... Історик Михайло Мокієнко пояснив, що причина відсутності такої практики серед християн віри євангельської полягає в тому, що вони — христосентричні.

«Читаючи Біблію, мусимо визнати, що можливості «святих людей» обмежені — вони не мають сили благословляти, берегти, допомагати і тим більше спасати нас. Це прерогатива Ісуса Христа. Натомість Писання подає нам цікаві історії з життя цих людей, які можуть послужити добрим прикладом для наслідування».

Виявилось також, що євангельські християни зовсім не противники українських традицій. Вони лише обережно ставляться до обрядів і свят, які пов'язані з дохристиянським, язичницьким минулим України. Що ж стосується релігійних свят, з вуст доктора Кліновського прозвучала наступна думка: «Насправді євангельські події здійснювалися зовсім не для того, щоб ми їх святкували. Але немає нічого поганого в тому, щоб нагадати собі певну подію та винести з неї урок. Зрештою, Христос закликав нас бути святими, як

Він, отже, у нас може бути свято кожен день». Вчитель Біблії також нагадав, що корені слів «свято» і «святість» говорять про певного роду ідентифікацію, натомість у сучасному суспільстві святкування зі святістю, як правило, нічого спільного не має.

Відповідь на делікатне питання про те, чи живуть самі священники так, як навчають своїх вірян, дав старший єпископ Церкви ХВС України Михайло Паночко. «Говорити правду, любити правду і настановляти на правду — це обов'язок священнослужителя. Звичайно, одні живуть так, як говорять, а інші — ні. Та справжній священнослужитель виконує свою працю як поклик від Бога, має Божий страх і працює не заради людей, грошей чи слави, а через відчуття відповідальності перед Богом. Хотілося б, щоб усі священники були саме такими й отримали за це велику нагороду від Господа», — наголосив єпископ.

Більшість сучасних українців, незважаючи на тотальну урбанізацію суспільства, бояться залять, пороблень, нашіптувань та вроків. Рецепт від страху полягає в

тому, що Бог не дозволяє робити зло тим, хто перебуває під Його захистом. А для цього необхідно покаятися у своїх гріхах і жити для Бога.

У заключній частині до присутніх знову звернувся старший єпископ Церкви ХВС України Михайло Паночко. Він наголосив на тому, що, попри загальну зневіру українців в існування якоїсь національної ідеї, здатної об'єднати суспільство і вивести країну з кризи, така ідея існує. Носієм і виразником її є вічно живе Боже Слово — Євангеліє. «Зробімо все, щоб сяяло Боже Слово. Поставмо Ісуса в центрі нашої проповіді».

Участь у зустрічі взяли також музичний гурт «Джерело», християнський співак Едуард Сад, співока сім'я Давидових і спеціальний гість — греко-католицький священник Михайло Мельник.

Заключну молитву звершив єпископ Юрій Веремій, закликавши присутніх примиритися зі своїм Творцем через молитву покаяння і далі жити, керуючись Його волею і для Його слави.

Марічка ГАЛЮК.

«І озвався до Нього один: «Господи, — хіба буде мало спасених?». А Він відказав їм: «Силкуйтеся ввійти тісними ворітьми, бо кажу вам, — багато хто будуть намагатися ввійти — та не зможуть! Як устане Господар та двері замкне, ви зачнеєте вистоявати ізнадвору та стукати в двері й казати: «Господи, — відчини нам!». А Він вам у відповідь скаже: «Не знаю Я вас, звідки ви!» (Лк. 13:23-25).

Тісні ворота

важливе. Він говорить, що треба зробити, щоб спастися!

Не наша справа — висловлювати свої думки і міркування з приводу спасіння; нам треба знати, що говорить про це Бог! Тільки Слово Боже може дати правильну відповідь!

Отож Господь не говорить, скільки людей спасеться, але Він звертає увагу на головне, що необхідно знати кожному, щоб спастися. «Силкуйтеся ввійти тісними ворітьми...»

За людськими поняттями, до Бога ведуть багато доріг, головне — вірити в Нього. А Слово Боже говорить, що є лише одні ворота, через які людина може увійти в Царство Боже.

На запитання Хоми: «...як же можемо знати дорогу?» Ісус відповів: «Я — дорога, і правда, і життя. До Отця не приходити ніхто, якщо не через Мене» (Ів. 14:6). В іншому місці Христос говорить: «Я — двері: коли через Мене хто ввійде, спасеться» (Ів. 10:9).

А з якою ясністю про це говорить Петро: «І нема ні в ким іншим спасіння. Бо під небом нема іншого Імення, даного людям, що ним би спастися ми мали» (Дії 4:12).

У що б людина не бажала вірити, але якщо це не відповідає тому, чому вчить Слово Боже, це не істина, це — обман. І саме до таких людей звернені слова Ісуса: «Не знаю Я вас, звідки ви. Відійдіть від Мене всі, хто чинить неправду!» (Мт. 7:23).

Звернімо увагу на те, що ворота, які ведуть у Боже Царство, — тісні, увійти в них можна лише поодинці. Спасіння — це справа людини з Богом. Його неможливо впадкувати від батьків, здобути за допомогою чи за бажанням іншої людини — воно можливе тільки з власної ініціативи. «А всім, що Його прийняли, їм владу дано дітьми Божими стати, тим, що вірять у Імення Його, що не з крови, ані з пожадливості тіла, ані з пожадливості мужа,

але народились від Бога» (Ів. 1:12-13). Господь спасає особисто, а не колективно. «... Чи ти любиш Мене?» — запитує Він Петра. І йому особисто говорить: «Паси ягнята Мої!» (Ів. 21:15).

Це було давно, в 30-ті роки, на Далекому Сході. Один п'яниця молився так: «Господи, Боже, Ти знаєш, яким я був замком чоловіком, мав фабрику і будинки, мав багато слуг; і був у мене кучер, і їздив я, як і належало панові, на трійці коней...»

Що цей чоловік хотів сказати своєю молитвою? Що він шанована людина, яка під впливом обставин стала злидарем? Його молитва не піднялася вище стелі.

Згадаймо притчу Христа про фарисея, який хвалявся своїми добрими ділами і досягненнями, і митника, котрий бив себе в груди і навіть не смів очей звести до неба, а лише говорив: «Боже, будь милостивий до мене грішного!» (Лк. 18:13). Митник нічого не міг принести Богові, окрім самого себе, грішного і бідного. Фарисей же у своєму розширеному вбранні, у своїй релігійній ризі з широкими полами, з усіма своїми добрими ділами ніяк не зміг би пролізти в тісні ворота спасіння.

Спасіння можливе тільки через Ісуса Христа, через покаяння перед Богом і віру в Господа Ісуса Христа. «Бо спасенні ви благодаттю через віру, а це не від вас, то — дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалявся» (Еф. 2:8-9).

Як же зрозуміти слова Христа: «Силкуйтеся ввійти тісними ворітьми...»? Слово «силкуватися» в перекладі з грецького оригіналу означає «докладати максимум зусиль». Це, по-перше, говорить нам про відповідальність людини за своє спасіння. Якщо ж ставлюся серйозно до своєї безсмертної душі, то найважливішими для мене стають питання про те, як мені спастися.

Христос сказав: «Бо хто буде Мене та Моєї науки соромитися в роді цім перелюб-

нім та грішнім, того посоромиться також Син Людський, як прийде у славі Свого Отця з Ангелами святими» (Мр. 8:38). На дорозі до спасіння можуть бути різні перешкоди: страх перед людьми, нашіптування диявола, що ти надто великий грішник або що люблячий Бог не допустить, щоб ти пішов до пекла. Диявол нашепче сотні неправдивих причин, щоб лише відволікти людину від покаяння, зупинити її на дорозі до Христа.

«Силкуйтеся ввійти тісними ворітьми» — це означає здолати всі перешкоди і кинути в обійми Христа. Це і є покаяння! І Бог вийде назустріч і надасть допомогу, тому що це Він Сам «викликає в вас і бажання, і дію за доброю волею Своєю» (Фил. 2:13).

Христос сказав: «Царство Небесне здобувається силою, і ті, хто вживає зусилля, хапають його» (Мт. 11:12).

Ініціатором нашого спасіння є Сам Бог! Це Він шукає нас. Єдине, на що ми здатні і що залежить від нас, — це відізнатися на Його заклик. Від цього вирішального кроку залежить, ввійдемо ми чи не ввійдемо в тісні ворота.

Спасіння нашої душі настільки важливе, що воно не терпить зволікання, тому що ви не знаєте, що з вами може статися за годину чи хвилину. Слово Боже говорить: «Сьогодні, як голос Його ви почуєте, не робіть затверділими ваших сердець». (Євр. 3:7). Це справа термінова, негайна, справа, яку треба вирішити сьогодні! Можливо, завтра ще буде така можливість, але Біблія такої гарантії не дає.

Дух Божий стукає в серце людини, три-вості, спонукає до пошуку Бога. Чи знайомі вам такі переживання? Адже це ніщо інше, як голос Божий, котрий кличе вас до покаяння і віри в Господа Ісуса Христа. Це те, що пережив блудний син, коли разом зі свиньми опинився біля порожнього корита. Він почав думати: «Скільки в батька мого наймитів мають хліба аж надмір, а я отут з голоду гину!» (Лк. 15:17).

Опинившись у безвихідному становищі, він не лише думав, він прийняв конкретне рішення: «Устану, і піду я до батька свого...» І пішов. На жаль, багато людей рішуче заявляють, що ввійдуть

в тісні ворота, але на цьому їх рішучість закінчується.

Часто люди, потрапляючи під докір Духа Божого, намагаються приглушити цей голос і роблять все можливе, щоб позбутися неприємних почуттів, відкладаючи вирішення цього найголовнішого питання на потім.

Цар Агіппа, наприклад, коли почув голос Божий через апостола Павла, сказав: «Ти мало що не намовляєш мене, щоб я став християнином...» (Дії 26:28). На жаль, Агіппа так і не зважився ввійти в тісні ворота, хоч вони були відчинені для нього. «Силкуйтеся ввійти тісними ворітьми, бо кажу вам, — багато хто будуть намагатися ввійти, — та не зможуть!». І ось що далі говорить Христос: «Як устане Господар та двері замкне, ви зачнеєте вистоявати ізнадвору та стукати в двері й казати: «Господи, — відчини нам!». А Він вам у відповідь скаже: «Не знаю Я вас, звідки ви!».

Тоді ні плач, ні крики про те, що ви переглянете своє діло, ні наполегливий стукіт у двері не допоможуть. Тоді силкуватися вже буде пізно: двері спасіння замкнені. І Господар скаже: «... не знаю Я, звідки ви. Відійдіть від Мене всі, хто чинить неправду!». Це буде сказано тим, котрі були так близько, але ввійти не змогли.

Вони сподівалися, що зуміють проскочити в останню мить, коли смерть постукає до них кістлявою рукою. Вони втішають себе тим, що ось розбійник увійшов в передсмертний час в Царство Боже.

Тих, хто розраховує на зручніший час для покаяння, треба попередити, що така надія безглузда. Чи впевнений ти, що побачиш завтрашній день? Слово Боже говорить, що день твого спасіння сьогодні, день сприятливий сьогодні. Сьогодні Дух Божий говорить до твого серця!

Тому, друже, якщо ти ще не ввійшов цими тісними ворітьми в Царство Боже, ти можеш зробити це просто зараз. Схили свої коліна і скажи: **«Господи! Прости мені. Я визнаю свої гріхи і каюся перед Тобою, я хочу перестати грішити, допоможи мені... Я приймаю твоє прощення і Твоє спасіння... Я вірю, що Ти, Ісусе, — мій Спаситель, відтепер і навіки».**

ВІРЮЮ

Чи думав хто в хрущовські часи, коли називалися конкретні дати повного торжества безбожжя, що в XXI віці атеїстам доведеться займати кругову оборону? Що не кажи, їм нині нелегко. Держава більше не фінансує боротьбу з релігією, науковий атеїзм не викладають в інститутах, мільйони людей, ознайомившись нарешті зі Святим Письмом, повернулися до віри... Але, можливо, атеїзм також не стояв на місці, накопичуючи свої докази? Про останні досягнення атеїстичної думки я сподівалась дізнатися з інтерв'ю, яке дав «Незалежній газеті» голова Атеїстичного товариства Москви («АТОМ») Олександр Крайнев.

Атеїзм під нафталіном

Насправді ж саме Біблії європейська наука зобов'язана своїм процвітанням. Ось індуїзм, наприклад, мало цікавила зневажлива матерія — адже вона, на їх думку, не більше, ніж міраж. А сучасним вченим доводиться відбиватись від запитань в стилі «Матриці»: що таке реальність і звідки вони знають, що правильно її сприймають (а вже тим більше — розуміють). У вчених-християн таких проблем не виникало: вони вірили, що створені за образом і подобою Творця, а отже, здатні зрозуміти закони, за якими збудовано Його творіння.

Але повернімося до доказів буття Бога. Як ви думаєте, що могло би переконати скептика? Явлення Бога безпосередньо в лабораторії? Як відомо, Бог не матеріальний, а отже, матеріальними приладами (і нашими органами чуття) Його «виміряти» неможливо. І не тому, що Він ефемерний і невимовний, а тому, що ми надто слабкі. Нам не можна дивитися на сонячне затемнення чи на ядерний вибух, то як же ми можемо побачити Бога, Котрий «перебуває в недоступному світі»? Виходить, усе, що нам доступно, — лише знаки, натяки й ознаки. А їх завжди можна витлумачити по-іншому.

Що таке, скажімо, відповіді на молитви? З точки зору невіруючого — випадковість або самонавіювання. Навіть якщо сталося явне чудо, його завжди можна списати на невідомі сили природи. Наприклад, відомі тисячі свідчень про чудесні зіцілення, підтверджені медичними дослідженнями (я сама знаю людей, з якими це сталося). Ну що ж, заперечати мені, багато таємниць несе в собі людський організм!

Проблема в тому, що докази нічого не змінюють. Колиш Христос сказав, що людей, котрі не хочуть вірити, не переконає навіть воскресіння з мертвих добре знайомої людини. Тому, звичайно, Бог нікому нічого не докаже і не втручається в природний хід речей. Але іноді, в осо-

бливі моменти історії, бувають винятки. Так ось, якщо вам пощастить при цьому бути присутнім, а потім ви спробуєте розповісти про це іншим — будьте впевнені, більшість людей вважатимуть вас несповна розуму.

Приблизно так виглядають справи з розповідями про життя Христа. Якби не було в Новому Заповіті чудес, абсолютно всі визнали б його достовірним історичним документом. Він відповідає всім необхідним критеріям, але... «Цього не може бути, тому що цього не може бути ніколи!» — твердять критики. Тобто, з одного боку, від Бога вимагають явити Себе, за логікою речей, у чомусь надприродному, з другого — коли Він це робить, все об'являється міфом, колективного вигадкою темних і легковірних людей.

Хоч при уважному читанні стає ясно, що апостоли були, швидше, людьми практичними і недовірливими, а доказів потребували не менше, ніж сучасні скептики. Можна, правда, оголосити легендою не лише Христа, а й апостолів, а заодно і всіх християн першого століття. Але це вже свідчить або про некомпетентність в цій галузі, або про зневажливе ставлення до фактів.

Як не дивно, люди, що так прискіпливо ставляться до Євангелія, найіно вірять в геть немислимі речі — лиш би вони узгоджувались з їх світоглядом.

Ще один атеїст, французький письменник Ерве Базен, у своїй книзі «У що я вірю» писав, що єдиним серйозним доказом Божого буття була би нездатність вчених пояснити походження життя. Але, продовжує він, вони майже все пояснили — Опарін, досліді Міллера і таке інше...

Схибнутися можна! Ну чому всі вважають, що знають біологію? Ви пам'ятаєте, як її звичайно «проходять» у випускних класах? І при цьому всі виходять зі школи з туманим враженням, що наука вже знає, як виникло життя.

Та нічого вона не знає! Гіпотеза Опа-

ріна давно застаріла, але нічого кращого не придумано; досліді Міллера визнані непереконливими, і чим детальніше вивчається це питання, тим більше труднощів виникає. Наука в глухому куті...

Звідки, наприклад, взялася спадкова інформація? Ймовірність випадкового синтезу необхідної для життя молекули ДНК (чи РНК) — приблизно один до десяти в ступені 600000. Оце так цифра! Та якби всесвіт існував 100 мільярдів років і щосекунди на ділянці простору розміром в один електрон відбувалася одна подія, то за цей час їх набралось би «всього лише» 10 в ступені 150!

Але залишимо математику. Врешті-решт, теорія ймовірностей не призначена для доказів. Ще одна точна наука — хімія ставить на шляху самовільного виникнення життя кілька конкретних заборон. І те, що ці дані не всім відомі і містять нудні формули, не робить їх менш реальними. Ті, хто цікавиться, можуть прочитати про це в книгах з креаціонізму, я ж наведу лише один аргумент. Як відомо, досліді з самовільного синтезу органічних речовин проводилися за відсутності кисню, тому що цей агресивний окислювач звів би всі зусилля до нуля. Але в земній атмосфері він насправді був, а отже, ні про яке самозародження життя не могло бути й мови.

Виходить цікава ситуація: ті, кого не влаштовує, що втілений Бог міг ходити по воді і воскрешати мертвих, насправді вірять, що в якусь епоху мати-природа сама

порушила свої закони, щоб в перспективі одержати нас, улюблених.

Ще один улюблений доказ противників релігії: віра — уділ слабких (так, до речі, і називається інтерв'ю з головою московських атеїстів); сильні духом такої опори не потребують. А титани віри від апостола Павла до матері Терези — це так, винятки, що підтверджують правило. Іронія в тому, що сам О. Крайнев згадає Войно-Ясенецького, котрий мав мужність противитись сталінському режиму і проніс свою віру через табори. І таких прикладів багато. Чомусь у «слабких», що мають потребу в мільйонах віри, в екстремальних умовах вистачає сил не тільки залишатися людьми, а й підтримувати ближніх.

З другого боку, щось таки в цьому є. Щоб стати християнином, не треба спати на цвяхах, гнути п'ятаки пальцями і ложки — думками. Христос дасть Свою благодать кожному — і каліці, і злочинцю, і неосвіченому дикуну, і невротично-інтелекту. Я й сама шукала Бога тому, що потребувала підтримки. Але за ці роки християнство зробило мене сильнішою і прищепило смак до істини. І якби я знайшла неспростовні аргументи проти моєї віри, то не стала б триматися за обман. Однак з доказами важкувато. Арсенал доказів, якими оперують атеїсти, задовольняє лише дуже невеличкому публіку.

Можна сперечатись про шкоду чи користь сліпої віри. Але хто сказав, що сліпе невірство краще?

Олена ТАРАСЕНКО.

Годинник чи компас?

Ще стародавній Соломон сказав: «Для всього свій час!». Але час — це не лише година, хвилина чи секунда нашого життя. Час — це також епоха, певний проміжок і період нашого життя.

Ми більше схильні звертати увагу на час у першому значенні цього слова, ніж в другому.

Тому постійно «летимо», поспішаємо і не встигаємо. Хронометр, котрий повинен допомогти нам правильно організувати час, навіпаки, служить проти нас.

що йшла зовсім не в тому напрямку. Час... Що це таке? З одного боку, це координати події за часовою віссю, яка визначається календарем, часом доби, годинами. З другого боку, час — незворотня течія, що йде з минулого через нинішнє в майбутнє. І в цій течії відбуваються всі життєві процеси. Дивлячись на час з одного боку, ми спішимо і поспішаємо. Дивлячись на час з другого — ми зупиняємось. Чому? Тому що не знаємо правильної дороги.

Стародавній цар Давид звернувся до Всевишнього зі словами: «Дорогу життя Ти покажеш мені...» (Пс. 16:11). Його син Соломон сказав те саме по-іншому: «Пізнавай ти Його на всіх дорогах своїх, і Він випрошує твої стежки» (Прп. 3:6).

Якщо в одному випадку для визначення часу нам потрібний хронометр, то для того, щоб йти і знати, куди рухатись, він нам не придасться. Яка користь від годинника, якщо ти знаєш, що прийдеш своєчасно, але йдеш зовсім в іншому напрямку? Нам потрібний не лише годинник, нам потрібен компас!

Компас допомагає орієнтуватись на місцевості. Він, практично, і визначає

нашу дорогу. Компас у житті людини — це метафора для внутрішніх провідників, якими є Бог, Біблія, життєві принципи і персональна місія.

Святе Письмо характеризує християн як чужоземців, що йдуть по цьому житті: «... вони на землі чужаниці й приходьки» (Євр. 11:13). Навіть в сучасній філософській думці появився цілий напрям, названий «номадологією» (номадос — грецькою «кочівник»), що визначає людину як кочівника, котрий веде рухливий спосіб життя і постійно кочує від роботи до роботи, від міста до міста, від країни до країни. Християнину як нікому іншому потрібен компас, щоб не збитися з дороги. Йому треба йти в правильному напрямку, а не блукати по

життю. Усвідомивши це, нам необхідно зробити духовну і екзистенціальну (екзистенціалізм — філософія існування) зупинку в дорозі, щоб потім, звіряючись з компасом, знову йти далі.

Першим внутрішнім провідником люди-

те, що можна змінити, і мудрість відрізнити одне від іншого». Нам потрібне бачення від Бога, щоб розуміти, що необхідно змінити, а що змінити нам не під силу.

Другим життєвим провідником є Писання. Відомий ізраїльський цар давнини Давид сказав: «Для моєї ноги Твоє слово — світильник, то світло для стежки моєї» (Пс. 119:105). Писання освітлює нашу життєву дорогу, вказує, куди нам йти. Тому звертатись до Писання — не тільки правильно, а й конче необхідно!

Третій життєвий провідник — це здоровий глузд, наш розум. Бог створив світ розумним, а людину — свідомою. Психологи відмічають, що це одна з основних ознак, яка відрізняє людину від тварини. Людина — істота розумна, тому звертатися до здорового глузду — життєва необхідність!

Отже, життя вимагає від нас звіряти час за годинником, але жити треба, звіряючись із внутрішнім компасом. Мати годинник непогано, але без компаса таке життя нагадуватиме біг по колу, мишачу

метушню, а це — суєта суєт і знемога духа!

Життя у відповідності з компасом не легке: необхідно погодитися з тим, що ти цілком залежний від Бога, що ти на землі — приходько і кочівник, котрий прямує в небесну країну!

«Голос Істини».

Громадськість закликає ЗМІ до більшої відповідальності

У прес-центрі «ЛІГАБізнесІнформ» 5 грудня пройшов круглий стіл на тему «Як захистити моральність в Україні в інтересах дітей і суспільства в цілому. Думка громадськості».

В обговоренні взяли участь біля 40 журналістів, представників ЗМІ та медійних асоціацій, профільних органів влади, Церков та громадських організацій, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Захід був організований за ініціативи Громадської ради при Державному комітеті телебачення і радіомовлення України.

Думку віруючої громадськості озвучили представники Української Православної Церкви, Церкви Християн Віри Євангельської України, Української Греко-Католицької Церкви, Всеукраїнського Союзу церков євангельських християн-баптистів.

Під час круглого столу відбулась дискусія щодо ефективності державної регуляторної політики в сфері телебачення, радіомовлення, преси та реклами, спрямованої на дотримання етичних стандартів у діяльності ЗМІ в

інтересах дітей і суспільства в цілому.

За результатами опитування абсолютна більшість учасників круглого столу (90,9%) погодилися із тим, що наявні в Україні правила, форми та зміст інформаційної діяльності ЗМІ по-

требують змін в інтересах захисту дітей та суспільства від негативного впливу. Ніхто з присутніх не заперечував це твердження і лише 9,1% опитаних вагалися із відповіддю.

Серед пропозицій відносно запровадження конкретних етичних меж у діяльності ЗМІ найбільшу підтримку учасників круглого столу знайшли наступні:

- обмеження щодо демонстрації тіл загиблих, актів насильства і жорстокості, надмірного зображення крові в результаті загибелі чи насильства стосовно людини (зокрема, часові обмеження трансляції відповідних програм, у т. ч. кримінальної хроніки, аналогічно до вимог щодо демонстрації різних категорій кінострічок, та візуальні — без надмірних деталей) — 77,3% опитаних;

- накладення адміністративного штрафу за лайливі, нецензурні слова у прямому теле- чи радіоэфірі — 68,2%.

Однакову підтримку (63,7% опитаних) здобули такі пропозиції:

- зобов'язати телеканали та радіостанції здійснювати повне звукове приховування, а також візуальне (самого процесу вимови), лайливих і нецензурних слів у програмах, що транслюються у записі;

- введення обмежень щодо використання еротичних образів у рекламі (зовнішній та внутрішній);

— запровадження обов'язкового кодування з метою обмеження вільного доступу до програм у кабельних мережах, які можуть завдати шкоди неповнолітнім (зокрема, спеціалізованих каналів з еротикою, фільмами жаків і т. д.), або демонстрація їх у встановлений часовий проміжок у разі неможливості такого кодування.

Половина опитаних учасників круглого столу підтримали ідею класифікації розважальних шоу за можливістю трансляції їх у певні часові проміжки в інтересах захисту дітей від негативного впливу (подібно до досвіду класифікації кінострічок).

Крім цього, чимало учасників дискусії внесли власні пропозиції задля підвищення етичних стандартів діяльності ЗМІ з метою виховання в дітях та молоді позитивних якостей, які будуть внесені на розгляд Громадської ради при Держкомтелерадіо.

З огляду на те, що під час дискусії були озвучені різні, інколи протилежні, підходи у сфері унормування інформаційної діяльності ЗМІ в інтересах дітей та молоді, учасники круглого столу вирішили не ухвалювати запропонований оргкомітетом проект резолюції, але продовжити роботу над практичними рекомендаціями щодо заявленої проблематики.

● СВІДЧЕННЯ

Я був запеклим атеїстом. Марно було розповідати мені про якогось люблячого Бога, що створив небо і землю. Ось казочка про інопланетні істоти — це більш реальна штука! Їх хоча б хтось бачив. Потім і про ці дурниці я перестав задумуватися.

Коли я подорослішав, захотілось, щоб поруч була людина, з якою можна було б розділити радість і горе, не боячись довірити все, що є на серці... І, як усі молоді, я тішив себе надією, що любити ми будемо одне одного до смерті і ніщо не зможе розлучити нас!

Перший рік після шлюбу я й дня не міг собі уявити без рідної дружини. Вранці йшов у військове училище, а ввечері в прямому смислі цього слова біг додому, просто летів на крилах любові, часто з букетом квітів — так сильно встигав заскучити за нею. Здавалося, щасливіших за нас нема на всьому білому світі. Нарешті і в моєму житті появилася людина, яка по-справжньому мене любить. Виявляється, і на моїй вулиці може бути свято! Та ще й яке!

Фіаско

Час спливав, і разом з ним я все більше й більше почав відчувати нестачу того прекрасного і високого почуття, про яке говорив. Ми почали сваритися. Пам'ятаю, як їхав додому в тролейбусі і говорив собі: «Що би не трапилось, не буду сьогодні з дружиною сваритися». Давав собі обіцянку, якийсь час терпів, але потім зривався. І ми сварилися й сварилися. Потім мирилися, втішали одне одного. А через деякий час все почалося заново! Нині, згадуючи ці роки, я розумію, що причина була в мені.

«Як же змінити себе?» — думав я. Це дуже важка праця. Але про те, що лише Бог, Який створив людину, здатний змінити характер і зцілити душу, я тоді ще не знав. І йшов своєю дорогою, роблячи все нові й нові помилки.

Ми розлучилися. Своєю невірністю я дуже поранив дорогу мені людину. Своїми п'янками і важким характером я добився того, що моя дружина відмовилася від того, хто ще недавно був для неї близьким і коханим.

Відкинення

Я довго не міг пробачити собі за своє ставлення до рідних. Але як би я не звинувачував себе, це не вирішувало моїх

Перемога після фіаско

проблем. Тоді я ще не усвідомлював, що виною всьому — відкинення. Кілька поколінь до мене, мої дідуся, прадідуся і т. д. розлучалися. Буквально після мого народження мій батько також залишив нас.

Мене виховував нерідний батько. Наші стосунки були дуже напружені. Не буду розповідати, що відбувалося між нами, тому що я щиро простив йому. Але часто, будучи маленьким хлопчиком, я дивився на інших дітей, моїх однокласників, і на їх батьків, що гралися з ними, і плакав. Я так їм заздрив! Мені так хотілося, щоб і в мене був тато, котрий би також міг гратися зі мною, сміятися, підтримувати і підбадьорювати мене. Іноді мені навіть не хотілося жити. Пам'ятаю, я думав: «Навіть якщо й помру, нічого страшного». Як страшно, коли таке думає дитина!

Я знав, що мама любить мене. Але ввесь час жив з відчуттям, що мені чогось не вистачає. Якоїсь впевненості, підтримки...

Її викинули, як порожню банку з-під кока-коли

Одна жінка розповідала про своє життя. Коли їй було три роки, з нею щось сталося. Вона стояла на дуже великому вокзалі. Її батьки сперечалися, і вона це чула. І мама, і батько відмовлялися від дитини, підштовхуючи її одне до одного:

— Ти її забереш.

— Ні, я не хочу. Ти забереш.

Ніхто з батьків не хотів її виховувати. І знаєте, що вони зробили? Вони розвернулися і пішли від неї. Вони залишили цю трирічну дівчинку саму. Її викинули, як порожню банку з-під кока-коли. Трирічну дівчинку!

Вона потрапила в дитячий будинок і жила там до підліткового віку. Вона випробувала окультизм, секс, наркотики. Пережила все, тому що шукала любові.

Її не хотів ніхто. Не любив ніхто. Її просто викинули. Але все одно вона тягнулася до світла. Вона хотіла задовольнити внутрішню потребу в любові і ніжності. Врешті-решт вона стала християнкою. І пізніше, коли Бог Духом Святим увійшов у її серце, коли Він звільнив її і зцілив душевні рани, її внутрішній світ змінився. Її ставлення до людей повністю змінилося. Вона стала зовсім іншою. Це дивовижна історія!

А втім, все стає дивовижним, якщо туди заходить Сам Бог. Він краще за нас розбирається, як повернути те, що колись вкрав диявол.

Чим заповнити порожнечу?

Ми народжуємося з порожнечкою всередині нас, призначеною для любові. Бог бажає, щоб ця порожнечка заповнювалась батьківською турботою і ніжністю. Щоб дитина могла зростати і почуватися в безпеці. Відчувати, що вона потрібна, знати, що її люблять.

Що ж відбувається, якщо цього не стається? Якщо дітей відштовхують? Якщо батьки більше зайняті собою і не здатні заповнити цю порожнечку любов'ю?

Щось інше заповнює її.

Підірвана самооцінка

Бог сказав: «Люби ближнього, як самого себе». А як же любити ближнього, коли не любиш себе? Коли замість любові в серці — підірвана самооцінка. Багато людей шукали любові в наркотиках, розбещеності і таким чином дозволили демонам увійти в життя через

гріх. Але Бог сьогодні воскрешає таких людей з мертвих.

Ознаки відкинення

Відкинення можна побачити за деякими ознаками — такими, як бунт, гнів, постійне виправдання своїх вчинків, невміння щиро прощати, сором у різних проявах, відчуття, що тебе не люблять ні люди, ні Бог, що Він тільки й чекає, щоб покарати тебе. Коли ти просиш прощення, думки про те, що тобі не простили, не покидають тебе. У сім'ї тебе можуть мучити всякі підозри, що твій чоловік (або дружина) не вірний тобі, що він не приділяє тобі достатньо уваги. Врешті-решт, не любить тебе. І постійно, навіть якщо насправді все далеко не так, тобі не вистачає любові... Через це ти мимоволі руйнуєш ці стосунки, думаючи, що тебе зрадили. А насправді тебе любили.

Дух відкинення ненаситний. Йому завжди мало. Тому людині, в якій він живе, буде завжди здаватися, що її не розуміють, що її відкинули, її не люблять.

Така людина почне шукати любов десь на боці. І можливо, в різного роду інших «задоволеннях».

Плоди перемоги в моєму житті

Я намагався таким чином шукати любов. І це було обманом. Тільки коли Ісус звільнив мене від духа відкинення, я відчув смак справжнього життя. Відновилися мої стосунки з дружиною, котру, у свою чергу, Ісус звільнив від непростення за те, що я колись ображав її. У мене появилася багато друзів, тоді як раніше я друзів не мав. Мій син більше не відчуває незручності в моїй присутності. Він запросто може застрибнути на мене, уявляючи, що їде на конюку. А раніше він просто боявся мене.

Бог змінив мій характер, зцілив душу. А це не в змозі зробити жоден психолог на світі. Це доступно лише Богові. Адже тільки Він знає нас досконало. Тепер я справді щасливий. Я одержав вічне життя, Бог любить мене. Я вільний від відкинення і всіх проклять, що перейшли в моє життя у спадок і через мої гріхи. Бог дав мені нове серце, як і обіцяв у Своему Слові: «І дам вам серце нове...» Бог дав мені добру роботу. Я маю мир у серці і впевненість у завтрашньому дні.

Варто знати

Відкинення входить в серце людини, як правило, через недостатню батьківську любов у дитинстві. Воно може прийти і в зрілі роки як результат зради, відчуження чи несприйняття людини. Але коли ти впускаєш Бога у своє серце, Він з радістю готовий тут же заповнити його Своєю божественною любов'ю, і тоді зникне всяке відкинення. Закопка в тому, що відкинена людина підсвідомо не довіряє ні людям, ні Богові. І таке буває навіть у християн. Процес відновлення може затягнутися на роки, як це було в моєму випадку. Тільки через десять років я усвідомив, що Господь дуже любить мене, незважаючи ні на що.

Нині я переживаю дивовижні речі. Я ніби заново народився. У мене стільки друзів, що і в мріях я уявити собі не міг. Мене любить Сам Бог, і мені значно простіше тепер віддавати свою любов близьким, друзям і навіть тим, хто вороже налаштований проти мене.

Усе це може статися і в вашому житті. Треба тільки повірити, що Бог любить вас, незважаючи на те, добра ви людина чи неправдива, порядна чи наркоман. Якщо ви попросите Його простити вам і увійти в ваше серце, ваш внутрішній світ відновиться. Зміниться все ваше життя.

Віддай свої сльози Богові. І тоді Він заповнить вивільнену частину серця Своєю любов'ю. «Полічи Ти тиняння моє, помісти ж мої сльози перед Собою...» (Пс. 56:9).

Ігор МУЛЕНКО.

● ДЛЯ ДІТЕЙ

Як зрозуміти Бога

Дівчинка Іра дуже любила птахів. Вона могла годинами сидіти біля вікна і слухати їх спів, спостерігати за тим, як вони спритно скачуть з гілки на гілку. Взимку, коли ставало холодно, і пташкам було важко шукати поживу, Іра часто підгодовувала їх хлібними крихтами.

Одного холодного зимового вечора дівчинка перед сном виглянула у вікно і побачила на своєму підвіконні горобця, що сидів самотньо. Він був настовбурчений і тремтів від холоду. «Напевне, він замерз і хоче їсти», — подумала Іра і побігла на кухню за хлібом. Відчинивши квартиру, вона висипала на балкон крихти. «Іж, горобчику, їж». Горобець злякався, відлетів на інший бік балкона і всісся там, настовбурчившись і тремтячи від страху і холоду.

Ірочка розчинила квартиру якомога ширше і протягнула руки до горобчика, показуючи йому хліб: «Ти мене не бійся, залітай в дім, погрієшся і поїж». Горобець злякався ще більше і перелетів на гілку сусіднього дерева. «Дурненький, не бійся мене! Я ж тебе не ображу! Я лише хочу тебе погодувати і зігріти», — продовжувала розмовляти з горобчиком дівчинка. — «Тепер же зима! Вночі буде дуже холодно, і якщо ти не поїж, то замерзнеш і помреш!».

Горобчик продовжував тремтіти, зі страхом спостерігаючи за дівчинкою,

що розмахувала руками. Іринка, не втрачаючи надії врятувати замерзлого горобця, відчинила вікно навстіж і голосно закричала: «Ну, чого ти чекаєш? Залітай скоріше, а то замерзнеш і загинеш! Адже холодно: я вже й сама замерзла! Залітай в кімнату!».

Горобець злякався ще сильніше і перелетів на найдальшу гілку. Ірочка почекала ще кілька хвилин і, коли зрозуміла, що горобчик не повернеться, зачинила вікно і пішла спати.

Вранці вона знайшла на балконі замерзлого горобця. Дівчинка заплакала і промовила: «Дурний горобчику, чому ти вчора не послухався мене і не залетів у дім? Я ж тебе попереджувала, що ти можеш замерзнути і загинути від холоду...»

«Чому ж горобчик не послухався мене? Невже тому, що він не зрозумів мене, адже горобці не знають людської мови! — здогадалася дівчинка. — Якби я могла стати горобцем, я би пояснила йому, що треба зробити, щоб не померти від холоду!».

Так, Іра мала рацію. Горобчик не зрозумів, що вона хотіла його врятувати. Якби Іринка стала горобчиком і пояснила йому на гороб'ячій мові, що вона хоче йому допомогти, він би залишився живим.

Саме тому Господь Бог — Ісус Христос став Людиною і прийшов на землю, щоб розповісти нам нашою мовою, що нам потрібно зробити, щоб спастися від гріха і не померти.

Євгенія СВЕРЛОВА.

А де ж дитина?

Багато років тому одна заможна сім'я вирішила охрестити свою новонароджену дитину. Десятки гостей були запрошені на цю подію. Гості залишили свою елегантну одіж на ліжку в кімнаті нагорі і весело забавлялися. І ось настав час для головної мети їх прибуття — церемонії хрещення дитини. Але де дитина? Її ніде не було.

Няня побігла нагору, але повернулася з виразом відчаю на обличчі. Усі почали активно шукати дитину. І ось хтось згадав, що бачив її на ліжку. Дитина була закидана пальцями, жакетами і шубами. Сама ціль свята була забута, упущена і майже задушена!

Я не можу не згадати цю історію, коли проходжу шумними міськими вулицями в цей святковий час. Куди не глянеш, всюди видніються вогники, блиск, прикраси і розкіш. Крамниці наповнені дорогими подарунками, здатними забезпечити прибуток на весь прийдешній рік. І я запитую себе: «Це — Різдво? А де ж Дитина, Чие народження ми святкуємо?».

Під час першого Різдва мудреці зі Сходу прибули до Віфлеєму в пошуках Немовляти Христа. Вони шукали Того, Хто стане Спасителем світу. Якби сьогодні ми шукали Ісуса в домах і на вулицях наших міст, чи знайшли б ми Його?

Насправді є два Різдва. Одне Різдво — це комерція і надмірна їжа, питво і непомірні витрати. Інше Різдво — це любов, радість, надія, мир і прийняття Того, Чий день народження ми запрошені святкувати.

Згідно з Біблією справжнє Різдво — це жива демонстрація Божої любові: «Любов Божя до нас з'явилася тим, що Бог Сина Свого Однородженого послав у світ, щоб ми через Нього жили. Не в тому любов, що ми полюбили Бога, а що Він полюбив нас і послав Свого Сина вляганням за наші гріхи» (1 Ів. 4:9-10).

Ісус Христос — подарунок Божої любові світові. Він прийшов у світ, народився від Діви і жив серед людей. Немовля Ісус Христос того першого Різдва став Тим, Хто жертвовно по-

мер за гріхи світу і Хто знову воскрес силою Бога. Ось чому ми читаємо: «... а дар Божий — вічне життя в Христі Ісусі, Господі нашім!» (Рим. 6:23). Щоб відчувати і пізнати Божий дар вічного життя, ми повинні прийняти Христа. «А всім, що Його прийняли, їм владу дало дітьми Божими стати, тим, що вірять у Ім'я Його» (Ів. 1:12).

Різдво може стати найчудовішим святом, яке коли-небудь було у вас. Якщо ви приймете дарунок Самого Бога-Христа — Різдво матиме для вас справжнє значення. У вас буде мир з Богом і мир у вашому серці, мир, якого не може дати цей грішний світ.

Яке Різдво святкуєте ви? Найкращий спосіб повернути Немовля Ісуса у Різдво — це визнати перед Богом всі свої гріхи, вірою прийняти той факт, що смерть Христа заплатила за всі гріхи, і прийняти Його дарунок — вічне життя.

Якщо ви прийняли таке рішення, ви можете просто зараз звернутися до Бога з такими словами: **«Небесний Отче, я хочу святкувати справжнє Різдво. Я вірю, що Твій Син Ісус Христос народився на цій землі для того, щоб вмерти на хресті за мої гріхи. Я не цілком розумію, як це можливо, але я приймаю це вірою. Я хочу бути Твоєю дитиною. Будь ласка, увійди в моє серце і моє життя, Господи Ісусе. Я дякую за те, що Ти прости мені, і хочу йти за Тобою і коритися Тобі завжди. Амінь».**

Л. П.

Нещодавно наші сусіди поляки радо приймали групу українських євангелістів у містах Вертковіце і Грубешув. Разом з Євгеном Мельничуком та євангелізаційним гуртом «Маяк спасіння» з Волині ми мали служіння та євангелізації у цих містах. Якщо не зважати на кількагодинні паузи на кордоні, то все було гарно. Леонід Панажук, місіонер з Волині, доброю польською перекладав наші проповіді, а мелодії пісень говорили самі за себе.

Через декілька днів — у німецькому Любеку. З аеропорту Любека до Берліна — три години їзди нічними дорогами. Вранці — служіння. Відкриття невеликої церкви ХВС у Берліні. Її члени — вихідці з українських церков ХВС.

Понеділок був помітно холодним, проте це не заважало подивитися на залишки берлінської стіни, пройтися від Бранденбурзьких воріт до рейхстагу. Через дорогу від похмурих величезних колон рейхстагу прямо на огорожі — символічні білі хрести з іменами і прізвищами, а також датами. Худорлявий, геть прокурений нащадок «арійської» раси терпляче пояснює, що він опікується збором коштів на підтримку пам'яток знаків. Білі хрести з іменами — це пам'ятка про людей, які загинули, тому що

Берлінський мур

Біля інсценізованого меморіалу — поржавілий металевий хрест із терновим вінком і вогонь. Сотні людей, серед них і діти, знайшли свою смерть при спробі подолати мур...

У Берліні вже геть споночило. Я йшов від рейхстагу, а в душі стіна. Не бетонна, з колючим дротом, а невидима, та,

яка не є фізичною перешкодою, але не дає з'єднатися. Родинам, церквам, сім'ям, служителям Церкви Христової. І якщо у 1989 році стіна, що ділила німецький народ, упала, то невидимі духовні стіни, які роз'єднують, продовжують стояти...

У вівторок було містечко Ділінген, де відбулося служіння рукопокладання на пресвітерське та дияконське служіння братів, які переселилися сюди з Красноярського краю.

Літак на Москву відправився з пунктуальною німецькою точністю. З висоти зовсім не видно стін, кордонів, мурів. Є простір свободи — небо і Той, Хто вище небес і має владу руйнувати стіни розбрату і недовір'я.

Микола СИНЮК.
Єпископ.

Апостолів було 12

Чому тільки чотири Євангелія увійшли в Біблію?

Почнемо з того, що апостолів було більше дванадцяти. Так, наприклад, Варнава і Павло також були апостолами: «Та коли про це почули апостоли Варнава й Павло, то роздерли одежі свої...» (Дії 14:14). «Павло, раб Ісуса Христа, покликаний апостол, вибраний для звіщення Євангелії Божої...» (Рим. 1:1).

Яків, брат Ісуса Христа по матері, також був апостолом: «А іншого з апостолів я не бачив, крім Якова, брата Господнього» (Гал. 1:19). Апостолом був і брат Ісуса Христа Юда, що написав Послання апостола Юди.

Річ у тому, що звання «апостол» аналогічне званню «місіонер». У перекладі з грецької слово «апостол» означає «посланець» або «посланий». Апостоли — це люди, які вірують в Ісуса Христа і за велінням серця і спонукою Святого Духа свідчать невірним про спасіння через жертву Ісуса Христа, насаджують нові церкви і виховують служителів для церков Божих. Ось чому апостолів набагато більше, ніж дванадцять.

А оскільки були апостоли, були і лжеапостоли, про яких попереджував апостол Павло: «Такі бо фальшиві апостоли, лукаві робітники, що підраблюються на Христових апостолах» (2 Кор. 11:13). Фальшиві учителі видавали себе за апостолів — місіонерів і посланців Божих.

Дванадцятьма апостолами традиційно вважаються 12 учнів Ісуса

Христа, котрих Він особисто вибрав для апостольського служіння ще до Свого розп'яття. Причому апостол Матвій замінив Юду Іскаріота (Дії 1:15-26).

Тепер повернемося до питання: чому тільки чотири Євангелія увійшли в Біблію, хоча апостолів було дванадцять?

Цікаво зауважити, що євангелісти Лука і Марко не були в числі дванадцяти, і таким чином, не чотири, а лише два апостоли, які належали до дванадцяти вибраних, — Матвій та Іван — написали Євангелія. Чому ж нема Євангелій, написаних іншими близькими учнями Ісуса Христа?

Євангеліє від Луки починається словами: «Через те, що багато хто брався складати оповість про справи, які сталися між нами, як нам ті розповіли, хто спочатку були самовидцями й слугами Слова, тому й я, все від першої хвили

докладно розвідавши, забажав описати за порядком для тебе, високодостойний Теофіле, щоб пізнав ти істоту науки, якої навчився» (Лк. 1:1-4).

З цього уривка можна дізнатися про дві речі, які дозволять нам відповісти на поставлене запитання:

По-перше, Лука свідчить про те, що багато хто брався за написання Євангелія: «... складати оповість про справи, які сталися між нами» (Лк. 1:1).

Справді, у той час багато (навіть не апостоли) писали і складали оповісті про життя Ісуса Христа. Однак лише чотири Євангелія увійшли до складу богонатхненного Писання. Інші Євангелія, що збереглися, називаються апокрифами.

По-друге, Лука свідчить про те, що при написанні Євангелія він цілком і повністю спирався на свідчення інших апостолів: «... як нам ті розповіли, хто спочатку були самовидцями й слугами Слова» (Лк. 1:2).

Це стосується і Євангелія від Марка, яке було написане Марком зі слів інших дванадцяти апостолів. А якщо врахувати, що інші апостоли зробили свій внесок в написання Євангелія від Луки і Марка, то в них вже не було необхідності писати додаткові Євангелії.

Та й що би нам дало, якби було дванадцять чи більше Євангелій? Вони лише повторювали би одне одного. А все, що нам потрібно знати про Господа, викладено в чотирьох Євангеліях. Саме тому апостол Іван написав у своєму Євангелії: «Багато є й іншого, що Ісус учинив. Але думаю, що коли б написати про все те зокрема про кожне, то й сам світ не міг би вмістити би написаних книг! Амінь» (Ів. 21:25). Всі ж інші оповістки могли би лише відволікти читачів від істини, яку Господь хотів до нас донести і доніс в чотирьох Євангеліях.

Наше завдання — пізнати цю істину, примиритися з Богом і здобути спасіння і життя вічне.

Михайло Паночко прочитав лекцію студентам Острозької академії

Старший єпископ ЦХВЕУ Михайло Паночко 15 грудня відвідав Національний університет «Острозька академія». Візит проходив у рамках проекту «Відомі особистості в сучасному релігійстві та богослов'ї» на запрошення декана гуманітарного факультету, професора, доктора педагогічних наук Василя Жуковського.

На зустрічі Михайло Паночко з ректором Національного університету «Острозька академія» Ігорем Пасічником були обговорені важливі питання духовно-морального спрямування, а також питання взаємодії євангельських Церков з освітніми закладами.

Михайло Степанович прочитав студентам лекцію, на якій коротко розповів про історію становлення в Україні руху євангелістів та проблеми сучасності, які стосуються не лише цього руху, але й релігії взагалі. Спілкування з Михайлом Паночком продовжилось на круглому столі на тему «Соціальна робота Церкви Християн Віри Євангельської України», під час якого студенти мали можливість задати гостеві питання.

Як повідомляє офіційний сайт Національного університету «Острозька академія», студенти залишилися задоволені зустріччю з єпископом: «Такі зустрічі потрібні для студентів-релігійствів та всіх, хто цікавиться питаннями релігії. Нам дуже приємно, що на запрошення відзиваються люди такого рівня, адже це дає можливість із перших вуст дізнатися про сучасний стан різних конфесій», — зазначив Василь Махлюк, голова Студентської ради гуманітарного факультету та один з організаторів проекту «Відомі особистості у сучасному релігійстві та богослов'ї».

Від Церкви ХВЕУ, крім старшого єпископа Михайла Паночка, в зустрічі взяли участь викладач НУ «Острозька академія», пастор церкви ХВС в м. Нетішині Олександр Калабський та завідувач відділу освіти ЦХВЕУ Віктор Вознюк.

Випустити в'язня

Немає на землі людини, яку б ніколи ніхто не ображав. Як реагувати, коли нас кривдять, та ще й несправедливо? Біблія вчить, що ми повинні прощати. «А ви один до одного будьте ласкаві, милостиві, прощаючи один одному, як і Бог через Христа вам простив!» (Еф. 4:32). І ще: «Терпіть один одного і прощайте собі, коли б мав хто на кого оскарження. Як і Христос вам простив, робіть так і ви» (Кол. 3:13).

Основна думка в цих двох текстах полягає в тому, що треба прощати іншим так, як Бог простив нам. Чому ми прощаємо? Тому, що самі були прощені!

Прощати було би просто, якби нам треба було прощати лише тим, хто просить прощення у щирому каятті. Але Біблія говорить, що ми повинні прощати і тим, хто й не думає каятися — прощати всім без будь-яких умов. Відмова простити — ознака образи, гіркоти і гніву — рис, які не притаманні справжнім християнам.

У Господній молитві ми просимо Бога простити наші гріхи, як і ми прощаємо тим, хто згрішив проти нас (Мт. 6:12). Ісус сказав: «Бо як людям ви простите прогріхи їхні, то простить і вам ваш Небесний Отець. А коли ви не будете людям прощати, то й Отець ваш не простить вам прогріхів ваших» (Мт. 6:14-15). У світлі інших біблійних текстів, в яких йдеться про Боже прощення, вищезгадані вірші допомагають зрозуміти, що люди, які відмовляються прощати іншим, самі не відчули Божого прощення.

Коли ми порушуємо Божі заповіді, ми грішимо проти Нього. Коли ми поведимося неправильно щодо іншої людини, ми грішимо не лише проти неї, а й проти Бога. Бачачи велич Божої милості у прощенні всіх наших прогріхів, ми можемо усвідомити, що в нас немає права приховувати цю милість від інших. Ми згрішили проти Бога безмежно більше, ніж будь-яка людина проти нас. Якщо Бог прощає нам так багато, то як ми можемо відмовитися прощати іншим такі дрібниці? Притча Ісуса, записана в Матвія 18:23-35, слугує вражаючою ілюстрацією цієї істини. Бог обіцяє, що коли ми прийдемо до Нього, щоб просити прощення, Він простить (1 Ів. 1:9). Наше прощення не повинно мати меж, тому що Боже прощення безмежно (Лк. 17:3-4).

Хтось сказав: «Простити — це значить випустити на свободу в'язня, яким є ти сам». Досить сидіти у в'язниці — Бог пропонує вам свободу!

ЗАПРОШУЄМО на Богослужіння до церкви ХВС м. Радехова Львівської обл.
Адреса: вул. Рильського, 1; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА і П'ЯТНИЦЯ — 19 год.

ВІРУЮ

УВАГА!

Щонеділі о 15:00 та щопонеділка о 8:00

ДИВІТЬСЯ християнську телепередачу «Вірую» на каналі ТРК «3-студія»

Стежте за програмою телепередач

Християнська церква
www.bethesda-church.org

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
Середа - 18:30

За адресою:
м. Львів,
вул. І. Блажкевич, 14
(уч. № 52)
Чекаємо вас!

Церква «Спасіння Божє»

Неділя: 12:00-14:00 (Богослужіння)
Четвер: 20:00,
П'ятниця: 21:00 (розбір Біблії)
Субота: 18:00 (молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:
№ 678-292-970

http://www.salvaciondedios.com
salvaciondedios2005@hotmail.com

Місія милосердя «Добрий самарянин» ЗАПРОШУЄ МЕЦЕНАТІВ!

Разом будемо служити Богові!

Р/р 26002000007923 у ПАТ «Укрсоцбанк», МФО 300023, код 20559726

ЗАПРОШУЄМО на Богослужіння в церквах християн віри євангельської: Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбоваго, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ — 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ - 9.30, СЕРЕДА — 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.

Хмельницька область

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ, вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ — 9, 15 і 17, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.;
ВОЛОЧИСК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:
Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА — 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ — 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27, НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Паперника, 94 НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ЧЕТВЕР — 19 год.

Тернопільська область

ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;
вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.
ШУМСЬК, вул. Віпійська, 12-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ — 10 год.
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.
ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.
МОНАСТИРИСЬКА, вул. Січ.стрільців, 24 (зал військомату); НЕДІЛЯ — 10, СЕРЕДА — 19 год.
с. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ — 10 год.

ІТАЛІЯ

Російськомовна церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», РИМ, зона Top Capicena, НЕДІЛЯ — 13.30 год., ЧЕТВЕР — 19 год.; тел. 39-32-97-35-26-92.

Пісня під склепінням вокзалу

Було близько дев'ятої ранку. Я проходив через залу очікування залізничного вокзалу. За мою праву руку чіплявся синочок, за ліву — молодша донечка. Вона трималася дуже міцно, щоб ніхто не зміг її відірвати в цій метушні.

Величезна зала справляла на моїх маленьких попутників сильне враження. Приглушений гамір натовпу відлунював розпливчастою луною. Діти спробували, як звучатимуть їх високі голоси і якою буде луна в цьому великому приміщенні. Вони по черзі видавали високі звуки і раділи відбитій луні. Але луна швидко згасала. Тому ці двоє вирішили заспівати. Маленька доня затягнула своїм ясним, чистим голосом, а синочок тут же голосно підхопив:

«Надійся, душе моя, надійся на Господа!»

Все йому віддай. Він завжди допоможе...

Для зали очікування, та ще й у цей раніший час, це була, звісно, незвична мелодія. На пронизливий свист локомотива, на голосні заклики продавця сигарет чи на веселі насистування мелодії якогось модного шлягера ніхто уваги не звертав. Але пісня двох дітей привернула величезну увагу. Одні усміхалися, інші спостерігали за співом дещо розгублено, треті кивали головами.

Але дітей це не бентежило, і вони безтурботно співали далі: «Адже біда

не більша за нашого Помічника».

Мимо проходив шахтар. Він, напевно, йшов через залу очікування, щоб скоротити дорогу. Втоплена хода, поникла голова і опущені плечі — він виглядав так, ніби великий невидимий тягар лежав на його плечах. Звуки пісні долинули до його вух. Він зупинився і серйозним поглядом подивився на дітей — виглядало так, наче він втягував у себе слова пісні: «Спаси й мою душу, вірний Боже».

Шахтар пішов далі, але вже зовсім іншою ходою, наче напився з життєдайного джерела. Тут я зрозумів, що діти за всієї їх наївності і слабкості вчинили щось велике.

Після обіду мене відвідав мій добрий знайомий. «Знаєш, — почав він, — я повинен розповісти тобі чудову історію. Сьогодні вранці я прибув на ваш вокзал дуже втомлений, сповнений турбот і розчарувань. Багато що в моєму житті останнім часом відбувалося не так, як я собі це уявляв. І ось у глибокій задумі я проходив через залу очікування, аж раптом почув:

У всіх бурях, у всяких бідах

Тебе оберігатиме наш вірний Бог...

Пісня звучала під склепінням вокзалу так, наче це був голос з небес, що промовляв до мого серця. Мені здається, що це співали якісь діти. Через метушню я не міг їх бачити. Але всі свої турботи і тривоги я просто там поклав на мого Небесного Отця і радісно продовжив свій шлях.

Я підхопився, підійшов до своїх дітей і міцно-міцно розцілував їх.

Вільгельм БУШ.

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ

о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА

о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ

о 21.15 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 20.00 — «Вірую»

о 20.35 — «Людина і вічність»

о 22.45 — «Вірую і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Промея» —

передача для дітей «Стежинка»

ЗАПРОШУЄМО на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ — о 19 год.,

ЩОНЕДІЛІ — о 10 та 18 год.,

ЩОПОНЕДІЛКА — молодіжне служіння о 19 год.

Адреса:

м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1 (на Майзлях).

Тел. для довідок (0342) 78-17-03.

ВІРУЮ

№ 1 (156) січень 2012 р.

Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923 ПАТ «Укрсоцбанк», МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1; тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21 E-mail: dobry.samar@gmail.com Наша сторінка в інтернеті: viruyu.at.ua

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ». Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша. Тираж — 6000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.